ΟΙ ΟΠΑΔΟΙ ΤΟΥ ΙΗΟΥ.

(*Συνέχεια ἴδε φυλλάδ. 40*).

— Τότε ὑπάγομεν εἰς Βοῦργον;

— Σχεδόν.

— Ἔστω, εἶσαι ὁ ὁδηγός μου καὶ μοὶ ὑπεσχέθης καλὴν κλίνην καὶ καλὸν δεῖπνον, ὥστε τὸ μόνον περὶ οὗ ἀνησυχῶ εἶνε μὴ σβεσθῇ τὸ κηρίον μας· ἐν τούτοις... προσέθηκεν ἀκολουθῶν διὰ τῶν βλεμμάτων τὸ ὠχριῶν τοῦ κηρίου φῶς.

— Ἀλλὰ δὲν εἶνε διὰ ν' ἀνησυχῇς, διότι θὰ εὕρωμεν ὁπωσδήποτε τὸν δρόμον.

— Καὶ ὅταν συλλογισθῇ τις, εἶπεν ὁ Βαλανσὸλ, ὅτι ὅλα αὐτὰ συμβαίνουσι πρὸς χάριν ἡγεμόνων, οἵτινες οὐδὲ τὸ ὄνομά μας γνωρίζουσι, καὶ οἵτινες ἂν τὸ ἐμάνθανον τὴν μίαν ἡμέραν, ἤθελον τὸ λησμονήσει τὴν ἐπιοῦσαν, καὶ ὅτι ἕνεκα αὐτῶν τὴν τρίτην ὥραν τῆς πρωΐας περιφερόμεθα εἰς σπήλαιον, διερχόμεθα ποταμοὺς, καὶ ὑπάγομεν νὰ κοιμηθῶμεν δὲν ἠξεύρω ποῦ, μὲ κίνδυνον πάντοτε νὰ συλληφθῶμεν, νὰ δικασθῶμεν καὶ νὰ λαιμητομηθῶμεν κἀνὲν πρωΐ, γνωρίζεις ὅτι αὐτὸ εἶνε ἀνοησία, Μοργάν;

— Φίλτατε, ἀπεκρίθη ὁ Μοργὰν, ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον ἐκλαμβάνεται ὡς ἀνόητον καὶ ὡς τοιοῦτον παρὰ τῶν πολλῶν θεωρεῖται, δυνατὸν πολλάκις νὰ ἔχῃ μεγάλην ἀξίαν.

— Βλέπω, εἶπεν ὁ Βαλανσὸλ, ὅτι εἶσαι περισσότερον προσηλωμένος παρ' ἐμὲ εἰς τὸ ἔργον μας· διότι ἐγὼ μόνον ἀφοσίωσιν καταβάλλω, σὺ δὲ καὶ ἐνθουσιασμόν.

Ὁ Μοργὰν ἀφῆκε στεναγμὸν μύχιον.

— Ἐφθάσαμεν, εἶπεν ἀφίνων νὰ λήξῃ ἡ ὁμιλία ἐκείνη, ὡς βάρος τὸ ὁποῖον δὲν ἐδύνατο ἐπὶ πολὺ ἔτι νὰ βαστάσῃ.

Καὶ ὄντως διὰ τῶν ποδῶν προσέκρουσεν εἰς τὰς πρώτας βαθμίδας μιᾶς κλίμακος. Προηγούμενος δὲ τοῦ Βαλανσὸλ καὶ φωτίζων αὐτὸν, ἀνέβη δέκα βαθμίδας καὶ ἔφθασεν εἴς τι δρύφρακτον, ἀνοιχθέντος δ' αὐτοῦ δι' ἑνὸς κλειδίου, ὅπερ ἐξήγαγε τοῦ θυλακίου του, εὑρέθησαν εἰς νεκρικόν τι ὑπόγειον.

Εἰς τὰ δύο ἄκρα τοῦ ὑπογείου δύο φέρετρα ἐβαστάζοντο ὑπὸ σιδηρῶν τριπόδων· στέμματα δὲ δουκικὰ καὶ οἰκόσημα κυανᾶ μὲ λευκὸν ἀργυροῦν σταυρὸν ἐδείκνυον ὅτι τὰ φέρετρα ἐκεῖνα περιέκλειον μέλη τῆς οἰκογενείας τῆς Σαβοΐας, πρὶν ἢ ἡ οἰκογένεια αὕτη περιβληθῇ τὸ βασιλικὸν στέμμα.

Κλίμαξ τις ἐφαίνετο εἰς τὸ βάθος τοῦ ὑπογείου ἀνάγουσα εἰς ἀνώτερόν τι ὀρόφωμα.

Ὁ Βαλανσὸλ ἔρριψε βλέμμα περίεργον πέριξ αὐτοῦ καὶ εἰς τὴν ὑποτρέμουσαν τοῦ κηρίου λάμψιν, ἀνεγνώρισε τὸν νεκρικὸν τόπον, ἐν τῷ ὁποίῳ εὑρίσκετο.

— Διάβολε! εἶπεν, εἴμεθα, φαίνεται, ὅλως ἐναντίοι τῶν Σπαρτιατῶν.

— Διότι ἐκεῖνοι ἦσαν δημοκρατικοὶ καὶ ἡμεῖς βασιλόφρονες; ἠρώτησεν ὁ Μοργάν.

— Ὄχι, ἀλλὰ διότι ἐκεῖνοι ἐπαρουσίαζον σκελετὸν εἰς τὸ τέλος τοῦ δείπνου των, ἐν ᾧ ἡμεῖς προσάγομεν σκελετοὺς εἰς τὴν ἀρχήν.

— Καὶ εἶσαι βέβαιος ὅτι οἱ Σπαρτιᾶται ἔδιδον τὸ μάθημα τοῦτο τῆς φιλοσοφίας; ἠρώτησεν ὁ Μοργὰν κλείων ἐκ νέου τὴν θύραν.

— Ἢ αὐτοὶ ἢ ἄλλοι, ὀλίγον φροντίζω, εἶπεν ὁ Βαλανσὸλ, ἐγὼ τὸ εἶπον ὅπως εἰξεύρω, καὶ ὅταν ὁ Ἀββᾶς Βερτὼ ἀρχίσῃ πάλιν τὰ μαθήματά του, τότε ὑπάγω καὶ ἐγὼ καὶ τὸ μανθάνω.

— Ἦσαν οἱ Αἰγύπτιοι καὶ ὄχι οἱ Σπαρτιᾶται.

— Καλὰ, εἶπεν ὁ Βαλανσὸλ μετ' ἀκηδίας ἀναμίκτου μελαγχολίας τινὸς, ἴσως καταντήσω ἐγὼ σκέλεθρον πρὶν μάθω τί ἔκαμνον οἱ ἄλλοι. Ἀλλὰ τί διάβολον κάμνεις αὐτοῦ, καὶ διατί ἔσβυσες τὸ κηρίον; Βεβαίως δὲν θὰ ἔχῃς σκοπὸν, νομίζω, νὰ μὲ κοιμίσῃς καὶ νὰ μὲ δειπνήσῃς ἐδῶ.

Τῷ ὄντι ὁ Μοργὰν ἔσβυσε τὸ κηρίον εἰς τὴν πρώτην βαθμίδα τῆς κλίμακος, ἥτις ἀνῆγε πρὸς τὸ ἀνώτερον ὀρόφωμα.

— Δός μοι τὴν χεῖρά σου, εἶπεν εἰς τὸν Βαλανσὸλ.

Ἐκεῖνος δὲ ἔλαβε τὴν χεῖρα τοῦ φίλου του μετὰ σπουδῆς, ἥτις ἐδείκνυε πόσην ὀλίγην ἐπιθυμίαν εἶχε νὰ διαμείνῃ ἐπὶ πολὺ ἐν μέσῳ τοῦ σκότους εἰς τὰ μνήματα τῶν δουκῶν τῆς Σαβοΐας, καί τοι ἦτο μεγάλη τιμὴ εἰς ἕνα ζῶντα νὰ εὑρίσκηται εἰς συνάφειαν μὲ τόσον ἐνδόξους νεκρούς.

Ὁ Μοργὰν ἀνῆλθε τὰς βαθμίδας, καὶ εἶτα διὰ τῆς ἐντάσεως τῆς χειρός του ἐφάνη ὠθῶν τί. Τῷ ὄντι πλάξ τις ἀνυψώθη καὶ δι' αὐτῆς λάμψις λυκαυγικὴ ἀντηυγάσθη εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς τοῦ Βαλανσὸλ, ἐνῷ ὀσμὴ ἀρωματικὴ, διαδεχομένη τὴν δυσώδη ἀτμοσφαίραν τοῦ ὑπογείου, διεδόθη πανταχόσε.

— Ἀ! μὰ τὴν πίστιν μου, εἶπεν ἐκεῖνος, εἴμεθα εἰς χορτοβολῶνα· αὐτὸν μάλιστα ἀγαπῶ καλλίτερον.

Ὁ Μοργὰν οὐδὲν ἀποκριθεὶς, τὸν ἐβοήθησε νὰ ἐξέλθῃ τοῦ ὑπογείου καὶ ἄφησε νὰ πέσῃ πάλιν ἡ πλάξ.

Ὁ Βαλανσὸλ παρετήρησε πέριξ αὐτοῦ, καὶ εἶδεν ὅτι εὑρίσκεται εἰς εὐρύχωρον οἰκοδόμημα πλῆρες χόρτου, εἰς τὸ ὁποῖον τὸ φῶς εἰσήρχετο διὰ παραθύρων τόσον καλῶς ἐξειργασμένων, ὥστε δὲν ἐφαίνετο ὅτι ἀνῆκον εἰς χορτοβολῶνα.

Ἐνῷ ὁ Βαλανσὸλ ἐξέταζε τὴν κατάστασιν τοῦ χορτοβολῶνος, ὁ Μοργὰν ἐκύλιε πέντε ἢ ἓξ δέματα χόρτου ἐπὶ τῆς πλακὸς, ὥστε νὰ μὴ φαίνηται πλέον.

— Ἀλλὰ, εἶπεν ὁ Βαλανσὸλ, δὲν εἶν' ἐδῶ χορτοβολών ;

— Ἀνάβα ἐκεῖ καὶ κάθησε πλησίον τοῦ παραθύρου, ἀπεκρίθη ὁ Μοργάν.

Ὁ Βαλανσὸλ ὑπήκουσεν, ἀνέβη ἕρπων ἐπὶ τοῦ χόρτου, καὶ ἐκάθησεν ὡς ὁ Μοργὰν τῷ ὑπέδειξε πλησίον τοῦ παραθύρου. Μετ' ὀλίγον δὲ ὁ Μοργὰν ἀπέθηκε μεταξὺ τῶν κνημῶν τοῦ φίλου του ἓν περίζωμα, περιέχον ἕνα πλακοῦντα, ἄρτον, φιάλην οἴνου, δύο ποτήρια, δύο μαχαίρια καὶ δύο πηρόνας.

— Διάβολε! εἶπεν ὁ Βαλανσὸλ, ὁ Λούκουλλος δειπνεῖ παρὰ Λουκούλλῳ.

Εἶτα στρέφων τὰ βλέμματα πρὸς οἰκοδόμημά τι ἔχον πολλὰ παράθυρα καὶ φαινόμενον ὡς πτέρυξ ἐκείνου ἐν ᾧ οἱ δύο φίλοι εὑρίσκοντο, καὶ πρὸ τοῦ ὁποίου εἷς ἄνθρωπος περιεφέρετο,

— Βεβαίως, εἶπε, πολὺ κακὰ θὰ δειπνήσω, ἂν δὲν γνωρίζω ποῦ εἴμεθα· ὁποῖον εἶνε τὸ οἰκοδόμημα τοῦτο, καὶ διατί ὁ ἄνθρωπος οὗτος περιφέρεται πρὸ τῆς θύρας ;

— Λοιπὸν, εἶπεν ὁ Μοργὰν, ἐπειδὴ ἀπαιτεῖς ἐπιμόνως νὰ μάθῃς, θέλω σοὶ τὸ εἴπει. Εἴμεθα εἰς τὴν ἐκκλησίαν τοῦ Βροῦ, τὴν ὁποίαν ψήφισμά τι τοῦ δημοτικοῦ συμβουλίου μετέβαλεν εἰς χορτοβολῶνα. Τὸ οἰκοδόμημα τοῦτο, τὸ ὁποῖον κεῖται ἐγγὺς, εἶνε ὁ στρατὼν τῆς χωροφυλακῆς, καὶ ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος, εἶνε ὁ φρουρὸς, ὅστις φυλάττει νὰ μὴ μᾶς ἐνοχλήσωσι κατὰ τὸ δεῖπνον μας ἢ μᾶς ταράξωσι κατὰ τὸν ὕπνον μας.

— Γενναῖοι χωροφύλακες, εἶπεν ὁ Βαλανσὸλ πληρῶν τὸ ποτήριόν του εἰς ὑγείαν των! Μοργάν.

— Καὶ εἰς τὴν ἰδικήν μας! εἶπεν ὁ νέος μειδιῶν· ὁ διάβολος νὰ μ' ἐπάρῃ ἂν ἔχωσιν ἰδέαν ὅτι εἴμεθα ἐδῶ.

Μόλις ὁ Μοργὰν ἐκένωσε τὸ ποτήριόν του, καὶ ὡς ἂν ὁ διάβολος δυσηρεστήθη διὰ τὴν ἐπίκλησιν ταύτην, ἠκούσθη αἴφνης ἡ ὀξεῖα τοῦ φρουροῦ φωνή.

— Τίς εἶ ;

— Πῶς! εἶπον οἱ δύο φίλοι συγχρόνως, τί δηλοῖ αὐτό ;

Τῷ ὄντι ὅμιλός τις τριάκοντο περίπου ἀνδρῶν ἐφάνη ἐρχόμενος ἐκ τοῦ μέρους τῆς Πονταίνης καὶ ἀφοῦ ἀντήλλαξε τοὺς νενομισμένους λόγους μετὰ τοῦ φρουροῦ, διηρέθη εἰς δύο, καὶ οἱ μὲν περισσότεροι, ὁδηγούμενοι ὑπὸ δύο ἀνθρώπων οἵτινες ἐφαίνοντο ὡς ἀξιωματικοὶ, εἰσῆλθον εἰς τὸν στρατῶνα, οἱ δὲ λοιποὶ ἠκολούθησαν τὸν δρόμον των.

— Προσοχή! εἶπεν ὁ Μοργάν.

Καὶ ἀμφότεροι ἐπὶ τῶν γονάτων καθήμενοι, μὲ οὖς προσεκτικὸν, μὲ ὀφθαλμὸν κεκολημμένον ἐπὶ τῶν ὑέλων, ἠκροῶντο.

Θέλομεν ἑπομένως ἐξηγήσει εἰς τὸν ἀναγνώστην τί προσεκάλεσε τὴν διακοπὴν τοῦ δείπνου, τὸ ὁποῖον καίτοι τὴν τρίτην τῆς πρωΐας ὥρας γενόμενον, δὲν ὑπῆρξεν, ὡς εἰδομεν, ἄμοιρον ἀνησυχίας.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΔΕΥΤΕΡΟΝ.

ΑΙ ΕΡΕΥΝΑΙ

Ἡ θυγάτηρ τοῦ δεσμοφύλακος δὲν εἶχεν ἀπατηθῆ, διότι ἀληθῶς ὁ Ῥολάνδος ἦτον ἐκεῖνος, ὅστις εἰς τὸ δεσμωτήριον συνωμίλησε μετὰ τοῦ μοιράρχου τῆς χωροφυλακῆς. Ἀφ' ἑτέρου καὶ ἡ Ἀμαλία δὲν εἶχεν ἄδικον νὰ φοβῆται, διότι ὄντως ὁ Ῥολάνδος τὰ ἴχνη τοῦ Μοργὰν κατεδίωκεν.

Ἂν δὲν ὑπῆρχεν ἐκεῖνος εἰς τὸν πύργον τῆς Μαυροκρήνης, τοῦτο δὲν προῆλθε διότι εἶχεν ὑπόνοιάν τινα τῶν αἰσθημάτων τῆς ἀδελφῆς του πρὸς τὸν ἀρχηγὸν τῶν ὀπαδῶν τοῦ Ἰηοῦ, ἀλλὰ διότι ἔτρεφε δυσπιστίαν μήπως οἱ οἰκέται ἐξ ἀδιακρισίας τινὸς τὸν προδώσωσι.

Καὶ ἀνεγνώρισε μὲν τὴν Καρλόταν εἰς τὸν οἶκον τοῦ πατρός της, ἀλλ' ἐπειδὴ ἐκείνη οὐδένα ἔδειξε θαυμασμὸν, ἐνόμισεν ὅτι δὲν τὸν ἐγνώρισεν. Ἀφοῦ δὲ ἀντήλλαξε λόγους τινὰς μὲ τὸν λοχίαν, ὑπῆγε νὰ περιμείνῃ τὸν μοίραρχον εἰς τὴν πλατεῖαν τοῦ Βαστίωνος, ἥτις ἦτο λίαν ἔρημος κατὰ τοιαύτην ὥραν.

Ὅτε ὁ μοίραρχος τῆς χωροφυλακῆς μετέβη μετὰ τὸ τέλος τῆς ὑπηρεσίας του παρὰ τῷ Ῥολάνδῳ, εὗρεν αὐτὸν ἀνυπομόνως περιμένοντα· ἐκεῖ δὲ ὁ Ῥολάνδος τὸν ἐμύησε τὸν σκοπὸν τῆς ἀποστολῆς του.

Ὡς εἰς τὰς δημοσίας συνελεύσεις ζητοῦσι

τὸν λόγον διὰ προσωπικήν τινα πρᾶξιν καὶ τὸν ἐπιτυγχάνουσιν ἄνευ δυσκολίας, τοιουτοτρόπως ὁ Ῥολάνδος ἐζήτησε παρὰ τοῦ πρώτου ὑπάτου ὅπως ἡ καταδίωξις τῶν ὀπαδῶν τοῦ Ἰηοὺ τῷ ἐμπιστευθῇ, καὶ ἐπέτυχε τὴν αἴτησιν ταύτην ἄνευ δυσκολίας.

Διαταγὴ τοῦ ὑπουργείου τῶν στρατιωτικῶν ἔθετεν ὑπὸ τὰς διαταγὰς τοῦ Ῥολάνδου τὰς φρουρὰς ὄχι μόνον τοῦ Βούργου, ἀλλὰ καὶ τῶν γειτνιαζουσῶν πόλεων.

Διαταγὴ τοῦ διευθυντοῦ τῆς ἀστυνομίας ὑπεχρέου τοὺς ἀξιωματικοὺς τῆς χωροφυλακῆς νὰ τὸν συνδράμωσιν εἰς πᾶσαν περίστασιν.

Καὶ κατὰ πρῶτον λόγον ὁ Ῥολάνδος ἀπεφάσισε ν' ἀπευθυνθῇ εἰς τὸν μοίραρχον τῆς χωροφυλακῆς τοῦ Βούργου, ὃν ἐγνώριζεν ἀπὸ πολλοῦ ὡς ἄνδρα γενναῖον καὶ ἀποφασιστικόν. Εὗρε δὲ ὅ,τι ἐζήτει, διότι ὁ μοίραρχος εἶχε τὴν κεφαλὴν φρικωδῶς ἐξημμένην κατὰ τῶν ὀπαδῶν τοῦ Ἰηοὺ, οἵτινες συνελάμβανον τὰς ταχυδρομικὰς ἁμάξας μόλις εἰς ἀπόστασιν ἑνὸς τετάρτου ὥρας ἀπὸ τὴν πόλιν, καὶ τοὺς ὁποίους οὐδέποτε ἐδύνατο νὰ ἐπιτύχῃ.

Ἐγνώριζε τὰς ἐκθέσεις, αἵτινες ἐστάλησαν εἰς τὸ ὑπουργεῖον τῆς ἀστυνομίας περὶ τῶν τριῶν τελευταίων κρατήσεων καὶ ἐννόει τὴν καλὴν διάθεσιν τοῦ διευθυντοῦ τῆς ἀσυνομίας ὑπὲρ αὐτοῦ· ἀλλ' ὁ Ῥολάνδος ἐπηύξησε τὸν θαυμασμόν του ὅτε τῷ διηγήθη τὰ κατὰ τὴν μονὴν τῆς Σεϊλλῶνος συμβάντα αὐτοῦ, τὴν νύκτα ἐκείνην, καὶ ἰδίως ὅ,τι κατὰ τὴν ἐπιοῦσαν νύκτα εἰς τὴν αὐτὴν Μονὴν ἔπαθεν ὁ σὶρ Ἰωάννης.

Ἐγνώριζεν ἐκ φήμης ὅτι ὁ ξένος τῆς Κ. δε Μοντρεβὲλ, εἶχε μαχαιρωθῆ, ἀλλ' ἐπειδὴ οὐδεμία μήνυσις τῷ ἐγένετο, δὲν ἐνόμισε καθῆκον νὰ ἐξετάσῃ τὰ καθέκαστα, καθόσον ἐνόμιζεν ὅτι ὁ Ῥολάνδος ἤθελε νὰ θάψῃ εἰς τὸ σκότος τὴν ὑπόθεσιν ἐκείνην.

Κατὰ τὴν ταραχώδη ἐκείνην ἐποχὴν, ἡ ἔνοπλος δύναμις εἶχεν ἐπιεικείας, τὰς ὁποίας οὐδόλως κατ' ἄλλους χρόνους ἐκέκτητο· ὁ Ῥολάνδος τότε εἶχεν ἀποκρύψει τὰ πάντα, ἐπιθυμῶν νὰ ἐπιφυλάξῃ εἰς ἑαυτὸν τὴν εὐχαρίστησιν τῆς ἐν καιρῷ καὶ τόπῳ ἁρμοδίῳ καταδιώξεως τῶν φυγάδων τῆς μονῆς τοῦ ἁγίου Βρούνου, ἀγυρτῶν ἢ δολοφόνων ὄντων.

Εἴδομεν πῶς ὡμίλησε πρὸς τὸν Βοναπάρτην κατὰ τὴν πρώτην ἡμέραν τῆς εἰς Παρισίους ἀφίξεώς του, πῶς ἄλλα συμβάντα τὸν ἠνάγκασαν νὰ ἀναβάλῃ τὸ σχέδιόν του, καὶ πῶς κατὰ τὴν πρώτην εὐκαιρίαν ἀνέλαβε τὴν ἐκτέλεσιν αὐτοῦ· ἀλλ' ἤδη ἤρχετο μὲ ὅλα τὰ μέσα, ὅπως τὸ πραγματοποιήσῃ καὶ μὲ ἀπόφασιν νὰ μὴ ἐπιστρέψῃ παρὰ τῷ πρώτῳ ὑπάτῳ πρὶν τὸ ἐκτελέσῃ.

Ἀλλ' ἐκτὸς τούτου ἐν τῇ καταδιώξει ἐκείνῃ ὑπῆρχον συμβάντα, οἷα ἐζήτει ὁ Ῥολάνδος, ὁ κίνδυνος δηλονότι καὶ ἡ ῥωμαντικότης. Ὑπῆρχεν εὐκαιρία νὰ διακινδυνεύσῃ τὴν ζωήν του κατ' ἀνθρώπων, οἵτινες μὴ φειδόμενοι ἑαυτῶν, ὀλίγον ἤθελον φεισθῆ καὶ ἐκείνου.

Ὁ Ῥολάνδος ἦτο μακρὰν τοῦ νὰ ἀποδώσῃ εἰς τὴν ἀληθῆ της αἰτίαν, δηλονότι εἰς τὴν προστασίαν τὴν ὁποίαν τῷ παρεῖχεν ὁ Μοργὰν, τὴν τύχην τοῦ ὅτι διέφυγε τὸν κίνδυνον τὴν νύκτα ἐκείνην, καθ' ἣν ἔμεινεν εἰς τὴν μονὴν τοῦ ἁγίου Βρούνου, καὶ τὴν ἡμέραν καθ' ἣν ἐπολέμησε πρὸς τὸν Καδουδάλ· ὑπέθετε μόνον ὅτι ἁπλοῦς σταυρὸς ἐγένετο ἄνωθεν τοῦ ὀνόματός του καὶ ὅτι εἰς διακοσίων πεντήκοντα λευγῶν ἀπόστασιν, τὸ σημεῖον τοῦτο τῆς σωτηρίας τὸν εἶχε προστατεύσει εἰς τὰ δύο ἄκρα τῆς Γαλλίας·

Τὸ πρῶτον πρᾶγμα, ὅπερ ἀπεφάσισεν ἦτο νὰ περικλείσῃ τὴν μονὴν τοῦ ἁγίου Βρούνου καὶ νὰ τὴν ἐρευνήσῃ ἐν πάσῃ λεπτομερείᾳ, ὅπερ ἐνόμιζεν ὁ Ῥολάνδος ὅτι ἦτον εἰς κατάστασιν νὰ κάμῃ. Ἡ νύξ μόνον ἦτο πολὺ προκεχωρημένη διὰ ν' ἀρχίσῃ τὴν ἐκστρατείαν ταύτην πρὸ τῆς ἑπομένης νυκτὸς, ἕως δὲ τότε ὤφειλε νὰ κρυβῇ εἰς τὸν στρατῶνα τῆς χωροφυλακῆς ἐν τῷ δωματίῳ τοῦ μοιράρχου, ὥστε οὐδεὶς νὰ ὑποπτευθῇ ἐν Βούργῳ τὴν ἔλευσίν του, ἢ τὴν αἰτίαν δι' ἣν ἦλθε, καὶ τὴν ἐπιοῦσαν ἔμελλε νὰ ὁδηγήσῃ τὴν ἐκστρατείαν.

Τὴν ἐπιοῦσαν εἷς τῶν χωροφυλάκων, ὅστις ἦτο ῥάπτης, τῷ κατήρτισε πλήρη στολὴν ἐνωμοτάρχου· διὰ ταύτης ἤθελε προσποιηθῆ ὅτι ἀνῆκεν εἰς τὴν μοῖραν τοῦ Λονολεσωνιὲ, καὶ τοιουτοτρόπως θὰ ἐδύνατο νὰ διευθύνῃ ἀπαρατήρητος τὰς εἰς τὴν Μονὴν ἐρεύνας του.

Τὰ πάντα ἐγένοντο κατὰ τὸ συμφωνηθὲν σχέδιον, περὶ δὲ τὴν πρώτην ὥραν, ὁ Ῥολάνδος ἐπέστρεψεν εἰς τὸν στρατῶνα μετὰ τοῦ μοιράρχου, ἀνέβη εἰς τὸ δωμάτιον τοῦ τελευταίου τούτου, κατεσκεύασεν ἐκεῖ τὴν στρατιωτικὴν κλίνην του καὶ ἐκοιμήθη ὡς

ἄνθρωπος διελθὼν δύο ἡμέρας καὶ δύο νύκτας ἐντὸς ὁδοιπορικῆς ἁμάξης.

Τὴν ἐπιοῦσαν ἔλαβε τὴν ὑπομονὴν νὰ ἰχνογραφήσῃ πρὸς χρῆσιν τοῦ μοιράρχου σχέδιον τῆς μονῆς τοῦ ἁγίου Βρούνου, δυνάμει τοῦ ὁποίου καὶ ἄνευ τοῦ Ῥολάνδου ὁ ἄξιος ἐκεῖνος ἀξιωματικὸς ἐδύνατο νὰ διευθύνῃ τὴν ἐκστρατείαν, χωρὶς οὐδὲ βῆμα ν' ἀποπλανηθῇ.

Ἐπειδὴ ὁ μοίραρχος εἶχε μόνον δεκαοκτὼ στρατιώτας ὑπὸ τὰς διαταγάς του, οὗτοι δὲ δὲν ἐξήρκουν διὰ νὰ περικλείσωσι πανταχόθεν τὴν μονὴν ἢ τοὐλάχιστον νὰ φρουρῶσι τὰς δύο ἐξόδους καὶ νὰ ἐρευνῶσιν ἐσωτερικῶς, καὶ ἐπειδὴ ἀπῃτοῦντο δύο ἢ τρεῖς ἡμέραι διὰ νὰ συμπληρωθῇ ὁ ἀναγκαῖος ἀριθμὸς ἐκ τῶν εἰς τὰ πέριξ ἀπεσπασμένων στρατιωτῶν, ὁ μοίραρχος κατὰ διαταγὴν τοῦ Ῥολάνδου μετέβη τὴν ἡμέραν παρὰ τῷ συνταγματάρχῃ τῶν δραγόνων, οὗ τὸ σύνταγμα ἐφρούρει εἰς Βοῦργον, ὅπως τὸν φωτίσῃ περὶ τῶν συμβαινόντων καὶ ζητήσῃ παρ' αὐτοῦ δώδεκα ἄνδρας, οἵτινες μὲ τοὺς δεκαοκτὼ τοῦ μοιράρχου, ἀπήρτιζον τὸ ὅλον τριάκοντα στρατιώτας.

Ὁ Ῥολάνδος ἐδέχθη τὴν ἐπικουρίαν τοῦ συνταγματάρχου ὅστις καὶ ὁμοῦ ἀπεφάσισε νὰ ἔλθῃ καὶ συνεφωνήθη ὅπως ὁ συνταγματάρχης καὶ οἱ δώδεκα δραγῶνοι διερχόμενοι συμπαραλάβωσι τὸν Ῥολάνδον, τὸν μοίραρχον καὶ τοὺς δεκαοκτὼ στρατιώτας του, διότι ὁ στρατὼν τῆς χωροφυλακῆς ἔκειτο ἴσα ἴσα εἰς τὴν ὁδὸν τὴν ἄγουσαν πρὸς τὴν μονὴν τῆς Σεϊλῶνος.

Ἡ ἀναχώρησις ἀπεφασίσθη νὰ γείνῃ τὴν δωδεκάτην ὥραν, τὴν δὲ ἑνδεκάτην, ὡς οἱ στρατιωτικοὶ ὑπολογίζουσι, δηλονότι ἕνδεκα ἀκριβῶς, ὁ συνταγματάρχης τῶν δραγώνων καὶ οἱ δώδεκα ἄνδρες του ἡνοῦντο μετὰ τῶν χωροφυλάκων, καὶ τὰ δύο ἀποσπάσματα ὁμοῦ ἤρχιζον τὴν ὁδοιπορίαν.

Ὁ Ῥολάνδος, ὑπὸ τὴν στολὴν λοχίου ἐνωμοτάρχου τῶν χωροφυλάκων, ἀνεγνωρίσθη ἀμέσως ὑπὸ τοῦ συντρόφου του συνταγματάρχου, ἀλλὰ διὰ τοὺς χωροφύλακας καὶ δραγόνους ἦν συμπεφωνημένον, νὰ θεωρηθῇ ὡς ἐνωμοτάρχης ἀπεσπασμένος ἐκ τῆς μοίρας τοῦ Λονολεσωνιέ. Μόνον ἐπειδὴ ἐξεπλήσσοντο πῶς εἷς ξένος τοῦ τόπου ἐνωμοτάρχης τοῖς ἐδόθη ὡς ἀρχηγός, τοῖς εἶπον ὅτι εἰς τὴν παιδικήν του ἡλικίαν ὁ Ῥολάνδος ὑπῆρξε δόκιμος εἰς Σεϊλλῶνα καὶ ὡς ἐκ τούτου ἐγνώριζε κάλλιον παντὸς ἄλλου τοὺς ἐλιγμοὺς καὶ τὰς περιστροφὰς τῆς μονῆς.

Τὸ πρῶτον αἴσθημα, ὅπερ κατέλαβε τοὺς ἀνδρείους ἐκείνους στρατιώτας, ἦτο ταπεινωσίς τις διότι ἐτέθησαν ὑπὸ τὴν ὁδηγίαν ἑνὸς πρώην μοναχοῦ, ἀλλ' ἐπειδὴ παρετήρησαν ὅτι ὁ πρώην οὗτος μοναχὸς ἔφερε τὸν τρίκωχον πῖλον μετὰ τρόπου ἀρκούντως χαρίεντος, καὶ ὅτι ἡ στάσις αὐτοῦ, φέροντος ἤδη τὴν στρατιωτικὴν στολὴν, ἐδείκνυεν ὅτι ἐλησμόνησεν ἄλλοτε ὁλοσχερῶς ὅτι περιεβάλλετο ῥάσον, διεσκέδασαν τὴν ταπείνωσίν των αὐτὴν, καὶ ἐπεφυλάχθησαν νὰ σχηματίσωσιν ὁριστικὴν γνώμην περὶ τοῦ ἐνωμοτάρχου ἐκ τοῦ τρόπου μεθ' οὗ ἤθελον τὸν ἰδεῖ νὰ μεταχειρίζηται τὸ μολυβδόβολόν του, τὸ ὁποῖον ἔφερεν ἐπὶ βραχίονος, τὰ πιστόλια τὰ ὁποῖα εἶχεν εἰς τὴν ζώνην, καὶ τὴν σπάθην, ἥτις ἐκρέματο εἰς τὸ πλευρόν του.

Ἐφοδιασθέντες μὲ ὁδὰς ἤρχισαν τὴν ὁδοιπορίαν των ἐν μεγίστῃ σιωπῇ καὶ διῃρημένοι εἰς τρεῖς ἐνωμοτίας, ὧν ἡ μὲν, ἐξ ὀκτὼ ἀνδρῶν συγκειμένη ἐδιοικεῖτο ὑπὸ τοῦ μοιράρχου, ἡ δὲ ἐκ δώδεκα ὑπὸ τοῦ συνταγματάρχου, καὶ ἡ τρίτη ἐκ δεκαοκτὼ ὑπὸ τοῦ Ῥολάνδου αὐτοῦ.

Ἐξελθόντες τῆς πόλεως ἀπεχωρίσθησαν, καὶ ὁ μὲν μοίραρχος, ὡς γνωρίζων καλλίτερον τοῦ συνταγματάρχου τῶν δραγώνων τὸν τόπον, ἐπεφορτίσθη νὰ φρουρῇ τὸ παράθυρον τῶν Κορεριῶν τὸ φέρον πρὸς τὸ δάσος τῆς Σεϊλλῶνος μετὰ τῶν ὀκτὼ χωροφυλάκων του, ὁ δὲ συνταγματάρχης τῶν δραγώνων ἀνέλαβε νὰ φρουρήσῃ τὴν θύραν τῆς εἰσόδου τῆς μονῆς μετὰ πέντε δραγώνων καὶ πέντε χωροφυλάκων, ἐπὶ τέλους ὁ Ῥολάνδος μετὰ πέντε χωροφυλάκων καὶ ἑπτὰ δραγώνων ἀνέλαβε νὰ ἐρευνήσῃ τὰ ἐντὸς τῆς μονῆς.

Ἡμίσεια ὥρα παρεχωρήθη εἰς ἕκαστον ὅπως εὑρεθῇ εἰς τὴν θέσιν του, καὶ τοῦτο ἦτο περισσότερον ἀφ' ὅ,τι ἔπρεπε· τὴν ἑνδεκάτην λοιπὸν καὶ ἡμίσειαν ὥραν, ἅμα ἤθελε κτυπήσει τὸ ὡρολόγιον τῆς Ἐκκλησίας τῆς Παρονάσσης, ὁ Ῥολάνδος καὶ οἱ μετ' αὐτοῦ ὤφειλον νὰ εἰσέλθωσιν εἰς τὸν κῆπον διὰ τοῦ τοίχου.

Ὁ μοίραρχος τῆς χωροφυλακῆς ἠκολούθησε τὴν ὁδὸν τῆς Πονταίνης μέχρι τῆς ἄκρας τοῦ δάσους, καὶ εἰσελθὼν ἐν αὐτῇ κατέλαβε τὴν θέσιν, ἥτις τῷ ὑπεδείχθη. Ὁ συνταγματάρχης τῶν δραγώνων ἔλαβε τὴν ὁριζόντειον ὁδὸν, ἥτις διακλαδοῦται εἰς τὸν

δρόμον τῆς Πονταίνης καὶ ἥτις φέρει εἰς τὴν μεγάλην θύραν τῆς μονῆς. Τέλος ὁ Ῥολάνδος ἔφθασε διὰ τῆς συνήθους ὁδοῦ εἰς τὸν τοῖχον τοῦ κήπου, τὸν ὁποῖον, ὡς εἴπομεν ἤδη, δὶς κατ' ἄλλας περιστάσεις εἶχεν ἀναβῆ.

Μόλις ἡ ἑνδεκάτη καὶ ἡμίσεια ἐσήμανε, καὶ δοὺς τὸ σημεῖον εἰς τοὺς μετ' αὐτοῦ, ἀνέβη τὸν τοῖχον τοῦ κήπου, χωροφύλακες δὲ καὶ δραγῶνοι τὸν ἐμιμήθησαν. Φθάσαντες εἰς τὸ ἄλλο μέρος τοῦ τοίχου δὲν ἐγνώριζον μὲν οὗτοι εἰσέτι ἂν ὁ Ῥολάνδος ἦτον ἀνδρεῖος, ἤξευρον ὅμως ἤδη ὅτι ἦτον ἐλαφρόπους.

Ὁ Ῥολάνδος τοῖς ἔδειξεν εἰς τὸ σκότος τὴν θύραν πρὸς τὴν ὁποίαν ἔπρεπε νὰ κατευθυνθῶσιν, αὕτη δὲ ἀπὸ τοῦ κήπου εἰσῆγεν εἰς τὸ μοναστήριον. Εἶτα ῥιφθεὶς πρῶτος διὰ μέσου τῆς παχείας χλόης, ὁ πρῶτος ὤθησε τὴν θύραν, ὁ πρῶτος εὑρέθη ἐν τῇ μονῇ.

Τὰ πάντα ἐν αὐτῇ ἦσαν σκοτεινὰ, σιωπηλὰ, ἤρεμα. Ὁ Ῥολάνδος χρησιμεύων πάντοτε ὡς ὁδηγὸς εἰς τοὺς ἀνθρώπους του, εἰσήγαγεν αὐτοὺς εἰς τὸ ἑστιατόριον.

Πανταχοῦ ἐπεκράτει ἡ ἐρημία, πανταχοῦ ἡ σιωπή.

Εἰσεχώρησεν εἰς τὸν πλάγιον θόλον καὶ εὑρέθη εἰς τὸν κῆπον χωρὶς νὰ ἀνησυχήσῃ ἄλλα ὄντα ζῶντα, εἰμὴ αἰγωλιοὺς καὶ νυκτερίδας.

Ἔμενεν ἀκόμη ἡ δεξαμενὴ, τὸ νεκρικὸν ὑπόγειον καὶ ἡ σκιὰς ἢ μᾶλλον τὸ παρεκκλήσιον τοῦ δάσους.

Ὁ Ῥολάνδος διῆλθε τὸν κενὸν χῶρον, ὅστις τὸν διεχώριζεν ἀπὸ τὴν δεξαμενήν· φθάσας δὲ πλησίον τῶν βαθμίδων, ἤναψε τρεῖς δᾷδας, ὧν τὴν μὲν μίαν ἐκράτησεν αὐτὸς, τὰς δ' ἑτέρας δύο ἐνεχείρισεν εἰς ἕνα δραγῶνον καὶ εἰς ἕνα χωροφύλακα, καὶ μετὰ ταῦτα ἀνήγειρε τὴν πλάκα ἥτις ἔκρυπτε τὴν εἴσοδον.

Οἱ χωροφύλακες, οἵτινες παρηκολούθουν τὸν Ῥολάνδον ἤρχισαν ἤδη νὰ πιστεύωσιν ὅτι δὲν ἦτο μόνον ἐλαφρόπους, ἀλλὰ καὶ ἀνδρεῖος.

Εἰσελθόντες εἰς ὑπόγειον στενὸν, ἀπήντησαν τὰς πρώτας κιγκλίδας, αἵτινες ἦσαν γυρμέναι, ἀλλ' οὐχὶ καὶ κεκλεισμέναι.

Κατέβησαν εἰς τὸ νεκρικὸν ὑπόγειον, ἐκεῖ δὲν ὑπῆρχε πλέον ἐρημία, οὐδὲ σιωπὴ, ἀλλὰ θάνατος.

Οἱ ἀνδρειότεροι τῶν μετ' αὐτοῦ ἠσθάνθησαν φρικίασίν τινα καθ' ὅλον των τὸ σῶμα.

Ὁ Ῥολάνδος ἐπεσκέψατο ἀλληλοδιαδόχως τοὺς τάφους, κτυπῶν αὐτοὺς μὲ τὴν ἀκτηρίδα τοῦ πιστολίου, ὅπερ ἐκράτει εἰς τὰς χεῖράς του, ἀλλὰ τὰ πάντα ἔμενον σιωπηλά.

Διῆλθον τὸ νεκρικὸν ὑπόγειον, εὗρον τὰς δευτέρας κιγκλίδας, εἰσῆλθον εἰς τὴν μονήν.

Ἡ αὐτὴ σιγὴ, ἡ αὐτὴ μοναξία, τὰ πάντα ἦσαν ἐγκαταλελειμμένα, ὡς ἐφαίνετο, ἀπὸ πολλῶν ἐτῶν.

Ὁ Ῥολάνδος ἐπροχώρησε κατ' εὐθεῖαν εἰς τὸ χοροστάσιον, ἀνεῦρε τὸ αἷμα ἐπὶ τῶν πλακῶν, διότι οὐδεὶς ἔλαβε τὸν κόπον νὰ τὸ ἐξαλείψῃ.

Εἶχον ἤδη φθάσει εἰς τὸ ἔπακρον τῶν ἐρευνῶν των, καὶ ὤφειλον ν' ἀπελπισθῶσιν, ἀλλ' ὁ Ῥολάνδος δὲν ἐδύνατο εἰσέτι ν' ἀποφασίσῃ τὴν ὑποχώρησιν.

Ἐσκέφθη ὅτι ἴσως δὲν τὸν προσέβαλον ἕνεκα τῆς πολυαρίθμου συνοδείας του· ἀφήσας λοιπὸν δέκα ἄνδρας καὶ μίαν δᾷδα εἰς τὴν ἐκκλησίαν, τοῖς παρήγγειλε νὰ συγκοινωνῶσι διὰ τοῦ ἐρειψίμου παραθύρου μετὰ τοῦ εἰς τὸ δάσος φρουροῦντος μοιράρχου, καὶ μετὰ δύο ἀνθρώπων μόνων, ἐπανέρχεται πάλιν εἰς τὰς ἐρεύνας του.

Ἤδη οἱ συνοδεύοντες τὸν Ῥολάνδον εὗρον αὐτὸν πλέον παρὰ ἀνδρεῖον, τὸν εὗρον θρασύν· ἀλλ' ἐκεῖνος, οὐδόλως φροντίζων ἂν συνωδεύετο ὑπ' ἄλλων, ἀνέλαβε τὰ ἰδιά του ἴχνη ἀντὶ τῶν ἰχνῶν τῶν κακούργων.

Οἱ δύο στρατιῶται αἰσχυνόμενοι τὸν ἠκολούθησαν· ἀλλ' ἐξ ὅλων τῶν φαινομένων ἐξήγετο ὅτι ἡ μονὴ εἶχεν ἐγκαταλειφθῆ.

Φθάσας ἔμπροσθεν τῆς μεγάλης θύρας, ὁ Ῥολάνδος προσεκάλεσε τὸν συνταγματάρχην τῶν δραγώνων, οὗτος δὲ μετὰ τῶν ἓξ ἀνθρώπων του εὑρίσκετο εἰς τὴν θέσιν του.

Ἀνοίξας τὴν θύραν μετέβη παρ' αὐτοῖς· ἀλλ' οὐδὲν εἶχον καὶ ἐκεῖνοι ἰδεῖ, οὐδὲν εἶχον ἀκούσει.

Εἰσῆλθον πάλιν ὅλοι ὁμοῦ, κλείσαντες καὶ διαφράξαντες ὄπισθέν των τὴν θύραν ὅπως κόψωσι τὴν ἀποχώρησιν εἰς τοὺς κακούργους, ἂν εἶχον τὴν εὐτυχίαν νὰ τοὺς συναντήσωσι, μετὰ δὲ ταῦτα μετέβησαν παρὰ τοῖς ἀκολούθοις τοῦ Ῥολάνδου, οἵτινες ὁμοίως εἶχον συνενωθῆ μετὰ τοῦ μοιράρχου καὶ τῶν ὀκτὼ χωροφυλάκων του· ὅλοι δὲ οὗτοι τοὺς ἐπερίμενον εἰς τὸ χοροστάσιον.

Ἔπρεπε τέλος νὰ ἀναχωρήσωσι, διότι δύο ἤδη ὧραι τῆς πρωΐας εἶχον σημάνει καὶ

ἀπὸ τριῶν ἤδη ὡρῶν ἠρεύνων, χωρὶς οὐδὲν νὰ εὕρωσιν.

Ὁ Ῥολάνδος, δικαιωθεὶς ἐνώπιον τῆς ὑπολήψεως τῶν χωροφυλάκων καὶ τῶν δραγώνων, οἵτινες εὕρισκον ὅτι ὁ πρώην δόκιμος δὲν ἦτον ἐκ τῶν τυχόντων, ἔδωκε πρὸς μεγάλην του θλίψιν τὸ σημεῖον τῆς ἀποχωρήσεως, ἀνοίγων τὴν θύραν τοῦ ἐκκλησιδίου τὴν ἄγουσαν πρὸς τὸ δάσος. Καὶ ἐπειδὴ δὲν ἤλπιζε πλέον ν' ἀπαντήσῃ οὐδένα, ἠρκέσθη νὰ τὴν κλείσῃ πάλιν ὄπισθεν αὐτοῦ.

Τὸ μικρὸν ἀπόσπασμα διὰ βήματος ἐρρύθμου ἀνέλαβε τὴν πρὸς τὸν Βοῦργον ὁδόν, καὶ ὁ μὲν μοίραρχος τῆς χωροφυλακῆς μετὰ τῶν δεκαοκτὼ ἀνθρώπων του καὶ τοῦ Ῥολάνδου εἰσῆλθον εἰς τὸν στρατῶνά των, ἀφοῦ ἐγνωρίσθησαν ὑπὸ τοῦ φρουροῦ, ὁ δὲ συνταγματάρχης τῶν δραγώνων μετὰ τῶν ὀκτὼ στρατιωτῶν του ἐξηκολούθησαν τὴν ὁδόν των καὶ εἰσῆλθον εἰς τὴν πόλιν.

Καὶ ἦτο λοιπὸν ἡ φωνὴ τοῦ φρουροῦ ἐπὶ τῇ ἐπιστροφῇ τοῦ ἀποσπάσματος, ἥτις προσείλκυσε τὴν προσοχὴν τοῦ Μοργὰν καὶ τοῦ Βαλανσόλ. Ἦτο τέλος ἡ ἀπροσδόκητος αὕτη περίπτωσις, ἥτις εἶχεν ἀναγκάσει τὸν Μοργὰν νὰ εἴπῃ—Προσοχή!—Καὶ ἡ θέσις τῶν δύο νέων ἦτο τοιαύτη, ὥστε τὰ πάντα ἔπρεπε νὰ ἐπισύρωσι τὴν προσοχήν των.

Τοιουτοτρόπως τὸ δεῖπνον διεκόπη, αἱ σιαγόνες ἔπαυσαν νὰ μασσῶσι, διὰ νὰ ἀφήσωσιν εἰς τὰ ὄμματα καὶ τὰ ὦτα νὰ ἐκπληρώσωσι τὴν λειτουργίαν των, καθ' ὅλην αὐτῶν τὴν ἔκτασιν, ἀλλὰ μετ' οὐ πολὺ ἐπείσθησαν ὅτι μόνοι οἱ ὀφθαλμοὶ ἐδύναντο νὰ ἐργασθῶσιν. Ἕκαστος χωροφύλαξ εἰσῆλθεν εἰς τὸ σκοτεινὸν δωμάτιόν του· οὐδὲν λοιπὸν προσείλκυσε τὴν προσοχὴν τῶν δύο νέων ἐπὶ τῶν πολυαρίθμων παραθύρων τοῦ στρατῶνος, ὥστε αὕτη προσηλώθη ἐπὶ ἑνὸς μόνου ἀντικειμένου.

Ἐν τῷ μέσῳ τῶν σκοτεινῶν ἐκείνων παραθύρων, δύο μόνα ἐφωτίσθησαν, ἦσαν δὲ ταῦτα παραλλήλως τοῦ ὅλου κτιρίου, εἰς τρόπον ὥστε εὑρίσκοντο ἀπέναντι τοῦ χορτοβολῶνος, ἐν τῷ ὁποίῳ οἱ δύο φίλοι ἐδείπνουν. Τὰ παράθυρα ταῦτα ἦσαν εἰς τὸ πρῶτον ὀρόφωμα, ἀλλὰ καθήμενοι ἐπὶ σιβάδων χόρτων ὁ Μοργὰν καὶ ὁ Βαλανσόλ ἐδύναντο νὰ ἴδωσι καλῶς τί ἐγίνετο ἐν τῷ δωματίῳ. Τὰ παράθυρα ἦσαν τοῦ δωματίου τοῦ μοιράρχου τῆς χωροφυλακῆς.

Εἴτε δὲ ἐξ ἀμελείας τοῦ ἀξιωματικοῦ τούτου, εἴτε ἐκ πενίας τοῦ δημοσίου εἶχον λησμονήσει νὰ στολίσωσι δι' αὐλαιῶν τὰ παράθυρα, ὥστε, χάρις εἰς τὰ δύο κηρία τὰ ἀναφθέντα ὑπὸ τοῦ μοιράρχου ὅπως περιποιηθῇ τὸν ξένον του, ὁ Μοργὰν καὶ ὁ Βαλανσὸλ ἐκ τοῦ ὕψους αὐτῶν ἔβλεπον ἐντὸς τὰ πάντα.

Αἴφνης ὁ Μοργὰν δραξάμενος τοῦ βραχίονος τοῦ Βαλανσὸλ, τὸν ἔσφιγξεν ἰσχυρῶς·

— Καλὰ, εἶπεν ὁ Βαλανσὸλ, τί ἔχεις πάλιν;

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ὁ Ῥολάνδος ἔρριψε τὸν τρίκωχον πῖλον του ἐπὶ μιᾶς ἕδρας, καὶ ὁ Μοργὰν τὸν ἀνεγνώρισεν.

— Ὁ Ῥολάνδος δὲ Μοντρεβὲλ, εἶπεν· ὁ Ῥολάνδος μὲ στολὴν ἐνωμοτάρχου τῆς χωροφυλακῆς, τόρα ἡμεῖς ἔχομεν τὰ ἴχνη του, ἐνῷ ἐκεῖνος θηρεύει τὰ ἴχνη ἡμῶν. Ἐναπόκειται δὲ εἰς ἡμᾶς νὰ μὴ τὸν καταστρέψωμεν.

—Τί κάμνεις; ἠρώτησεν ὁ Βαλανσὸλ, αἰσθανόμενος ὅτι ὁ φίλος του ἀπεμακρύνετο ἀπ' αὐτοῦ.

—Ὑπάγω νὰ εἰδοποιήσω τοὺς συντρόφους μας, σὺ δὲ μεῖνε καὶ μὴ τὸν χάσῃς ἀπὸ τοὺς ὀφθαλμούς σου. Ἰδοὺ, ἀποζώνεται τὴν σπάθην του καὶ ἀποθέτει τὰ πιστόλιά του, εἶνε δὲ πιθανὸν ὅτι θὰ διέλθῃ τὴν νύκτα εἰς τὸ δωμάτιον τοῦ μοιράρχου. Καὶ αὔριον, οἱανδήποτε ὁδὸν καὶ ἂν λάβῃ, οὐδὲ βῆμα θὰ προβῇ δίχως νὰ ἔχῃ τὸν ἕνα ἡμῶν εἰς τὸ πλευρόν του.

Καὶ ὁ Μοργὰν ὀλισθήσας ἐκ τοῦ ὕψους τοῦ χορτοβολῶνος, ἐγένετο ἄφαντος ἀπὸ τὸν σύντροφόν του, ὅστις συνεσταλμένος ὡς σφίγξ, δὲν ἔχανεν ἀπὸ τοὺς ὀφθαλμούς του τὸν Ῥολάνδον δὲ Μοντρεβέλ.

Μετὰ ἓν τέταρτον ὁ Μοργὰν εἶχεν ἐπιστρέψει καὶ τὰ παράθυρα τοῦ μοιράρχου τῆς χωροφυλακῆς ἦσαν ὡς καὶ ὅλα τὰ ἄλλα παράθυρα τοῦ στρατῶνος σκοτεινά.

—Λοιπόν; ἠρώτησεν ὁ Μοργάν.

—Λοιπὸν, ἀπεκρίθη ὁ Βαλανσὸλ, τὸ πρᾶγμα ἐτελείωσε μὲ τὸν πεζώτερον τρόπον τοῦ κόσμου· ἐξεδύθησαν, ἔσβυσαν τὰ κηρία, κατεκλίνθησαν ὁ μοίραρχος εἰς τὴν κλίνην του καὶ ὁ Ῥολάνδος εἰς μίαν στρωμνὴν, καὶ κατὰ πᾶσαν πιθανότητα τὴν στιγμὴν ταύτην ῥογχαλίζουν ὁ εἷς περισσότερον τοῦ ἄλλου.

—Ὥστε, εἶπεν ὁ Μοργὰν, καλὴν νύκτα καὶ δι' ἐκείνους καὶ δι' ἡμᾶς.

Μετὰ δέκα λεπτὰ ἡ εὐχὴ αὕτη εἶχεν εἰσακουσθῆ καὶ οἱ δύο φίλοι ἐκοιμῶντο ὡς ἂν δὲν εἶχον τὸν φόβον σύνευνον εἰς τὸν ὕπνον των.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΤΡΙΤΟΝ.

ΤΟ ΞΕΝΟΔΟΧΕΙΟΝ ΤΟΥ ΤΑΧΥΔΡΟΜΕΙΟΥ.

Τὴν αὐτὴν ἡμέραν περὶ τὴν ἕκτην ὥραν τῆς πρωΐας, δηλαδὴ κατὰ τὴν ἀνατολὴν μιᾶς τῶν σκιερῶν καὶ ψυχρῶν ἡμερῶν τοῦ χειμῶνος, εἷς ἱππεὺς, κεντῶν διὰ τῶν πτερνιστήρων τὸν ἵππον του καὶ ἔχων προπορευόμενον ἕνα ἱπποκόμον ὅπως ἐπαναφέρῃ τὸν ἵππον εἰς τὰ ἴδια, ἐξήρχετο τοῦ Βούργου διὰ τῆς ὁδοῦ τοῦ Μακὸν ἢ τοῦ Ἁγίου Ἰουλιανοῦ, διότι μίαν λεύγαν μακρὰν τῆς πρωτευούσης τῆς Βρέσσης, ὁ δρόμος διακλαδοῦται εἰς δύο διαιρέσεις καὶ ἡ μὲν πρὸς δεξιὰ φέρει εἰς Ἅγιον Ἰουλιανὸν, ἡ δὲ κλίνουσα πρὸς ἀριστερὰν, φέρει εἰς Μακόν.

Φθάσας εἰς τὴν διακλάδωσιν τῶν δύο ὁδῶν, ὁ ἱππεὺς ἔμελλε νὰ λάβῃ τὴν πρὸς τὸ Μακὸν ἄγουσαν, ὅτε φωνή τις ἐξερχομένη κάτωθεν ἀνεστραμμένου ἁμαξίου, ἐπεκαλέσθη τὸ ἔλεός του. Ὁ ἱππεὺς διέταξε τὸν ἱπποκόμον του νὰ ἴδῃ τί ἦτο.

Δυστυχής τις κηπουρὸς εἶχε τῷ ὄντι πλακωθῆ ὑπὸ φορτηγὸν ἁμάξιον πεφορτωμένον λάχανα. Φαίνεται ὅτι προσπαθῶν νὰ τὸ ὑποστηρίξῃ καθ' ἣν στιγμὴν ὁ τροχὸς κυλίων πρὸς τὴν τάφρον εἶχε χάσει τὴν ἰσορροπίαν αὐτοῦ, ἔπεσεν ὑπὸ τὸ ἁμάξιον, ἀλλ' ἔσχε τὴν εὐτυχίαν οὐδεμίαν βλάβην νὰ πάθῃ, ὥστε ἔλεγεν ὅτι μόνον ἐπεθύμει νὰ τὸν βοηθήσωσι νὰ ἐπαναφέρῃ τὸ ἁμάξιόν του εἰς τοὺς τροχοὺς, καὶ ἤλπιζεν αὐτὸς νὰ ἐγερθῇ ἐπὶ τῶν ποδῶν του ἀμέσως.

Ὁ ἱππεὺς ἦτο ἐλεήμων εἰς τὸν πλησίον του, διότι οὐχὶ μόνον ἐπέτρεψε νὰ σταθῇ ὁ ἱπποκόμος καὶ συνδράμῃ τὸν κηπουρὸν, ἀλλὰ κατελθὼν καὶ αὐτὸς τοῦ ἵππου του μετὰ δυνάμεως ἣν δὲν ἤλπιζέ τις εἰς ἄνθρωπον τοῦ μετρίου ἀναστήματός του, ἐβοήθησε τὸν ἱπποκόμον ὅπως ἐπαναφέρῃ τὸ φορτηγὸν ἁμάξιον οὐχὶ μόνον εἰς τοὺς τροχοὺς, ἀλλ' ἀκόμη καὶ εἰς τὸ λιθόστρωτον τῆς ὁδοῦ.

Μετὰ ταῦτα ἠθέλησε νὰ συνδράμῃ τὸν ἄνθρωπον ὅπως ἐγερθῇ καὶ αὐτός· ἀλλ' ἐκεῖνος εἶπεν ἀλήθειαν, διότι ἦτο σῶος καὶ ὑγιὴς καὶ ἂν τῷ ἔμενεν εἶδός τι οὐλῆς εἰς τὴν κνήμην, τοῦτο ἦτο διὰ νὰ δικαιολογήσῃ τὴν παροιμίαν ὅτι ὑπάρχει εἷς θεὸς καὶ διὰ τοὺς οἰνοπότας.

Ὁ κηπουρὸς ηὐχαρίστησεν ἁπλέτως τὸν ἱππέα καὶ ἔλαβε τὸν ἵππον του ἀπὸ τὸν χαλινὸν, ἀλλὰ μᾶλλον, ὡς ἐφαίνετο, διὰ νὰ στηριχθῇ αὐτὸς παρὰ διὰ νὰ ὁδηγῇ τὸ ὑποζύγιόν του εἰς τὴν εὐθεῖαν ὁδόν.

Οἱ δύο ὁδοιπόροι ἱππεύσαντες, ἀνεχώρησαν καλπάζοντες καὶ ἐγένοντο ἀφαντοι ἐντὸς μικροῦ εἰς τὴν γωνίαν τὴν ὁποίαν σχηματίζει ἡ ὁδὸς πέντε λεπτὰ πρὶν φθάσῃ τις εἰς τὸ δάσος Μοννέ.

Ἀλλὰ μόλις εἶχον γίνει ἐκεῖνοι ἄφαντοι καὶ ἐπῆλθε μεταβολή τις εἰς τὴν στάσιν τοῦ κηπουροῦ, διότι σταματήσας τὸν ἵππον του καὶ προσεγγίσας εἰς τὸ στόμα του μικράν τινα συρίκτραν, ἐσύριξε τρὶς, πάραυτα δὲ ἐξῆλθε τοῦ δάσους, τοῦ παρὰ τὴν ὁδὸν, εἷς ἱπποκόμος ὁδηγῶν διὰ τῆς χειρὸς ἕνα ἵππον ἕτοιμον πρὸς ἱππασίαν.

Ὁ κηπουρὸς ἀπεξεδύθη ἀμέσως τὸ ἱμάτιόν του, ἔρριψε χαμαὶ τὰς ἐκ χονδροῦ ὑφάσματος περισκελίδας του καὶ εὑρέθη φέρων νέα ὁλοσχερῶς ἱμάτια καὶ ὑποδήματα ἀνεστραμμένα.

Ψηλαφήσας ἔπειτα εἰς τὸ ἁμάξιόν του, ἔλαβεν δέμα τι ἐκ τοῦ ὁποίου ἐξήγαγε κυνηγετικὸν ἔνδυμα χρώματος πρασίνου μὲ χρυσᾶς παρυφὰς, περιεβλήθη αὐτὸ καὶ ἄνωθεν αὐτοῦ κερασόχρουν μανδύαν, ἔλαβεν ἀπὸ τὰς χεῖρας τοῦ ἱπποκόμου ἕνα πίλον σύμφωνον πρὸς τὸν ἱματισμόν του, ἔθηκε πτερνιστῆρας εἰς τὰ ὑποδήματά του, καὶ πηδήσας ἐλαφρῶς ἐπὶ τοῦ ἵππου του, εἶπε πρὸς τὸν ἱπποκόμον.

— Ἀπόψε, τὴν ἑβδόμην ὥραν νὰ εὑρεθῆς μεταξὺ τοῦ Ἁγίου Ἰούστου καὶ τοῦ Κεῦζεριάτου, ἐκεῖ θὰ συναντήσῃς τὸν Μοργὰν, εἰς τὸν ὁποῖον νὰ εἴπῃς ὅτι ἐκεῖνος ὅστις ἠξεύρει ὑπάγει εἰς Μακὸν, ἀλλ' ἐγὼ θὰ φθάσω προτήτερά του.

Καὶ χωρὶς νὰ προσέξῃ εἰς τὸ ἁμάξιον μὲ τὰ λάχανα, τὸ ὁποῖον ἀφῆκεν εἰς τὴν φροντίδα τοῦ ὑπηρέτου, ὁ πρώην ἱπποκόμος, ὅστις εἶνε ὁ ἀρχαῖος φίλος μας Λεπρέτρ, ἔστρεψε τὴν κεφαλὴν τοῦ ἵππου του πρὸς τὸ δάσος τοῦ Μοννὲ καὶ ἀνεχώρησε καλπάζων.

Ὁ ἵππος αὐτοῦ δὲν ὡμοίαζε πρὸς τὸν ἀχρεῖον ταχυδρομικὸν ἵππον, ἐφ' οὗ ἱππευεν ὁ Ῥολάνδος, ἀλλὰ τοὐναντίον ἦτον ἀξιόλογος ἵππος, ὥστε μεταξὺ τοῦ δάσους Μοννὲ καὶ τοῦ Ηολλιὰ, ὁ Λεπρέτρ ἔφθασε καὶ ὑπερέβη τοὺς δύο ἱππεῖς.

Ὁ ἵππος αὐτοῦ, ἐκτὸς μικρᾶς ἀναπαύσεως, ἣν ἔλαβεν εἰς Σαιν-Σὺρ διέτρεξεν ἀδιακόπως καὶ ἐντὸς τριῶν περίπου ὡρῶν τὰς

ἐννέα ἢ δέκα λεύγας, αἵτινες χωρίζουσι τὸ Βοῦργον ἀπὸ τὸ Μακόν.

Φθάσας εἰς Μακὸν ὁ Λεπρέτρ κατῆλθεν εἰς τὸ ξενοδοχεῖον τοῦ ταχυδρομείου, τὸ μόνον ὅπερ κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην, εἶχε τὸ προνόμιον τοῦ νὰ προσελκύῃ ὅλους τοὺς ὁπωσοῦν ἀξίους διακρίσεως ξένους. Ἄλλως τε καὶ ἐκ τοῦ τρόπου διὰ τοῦ ὁποίου ὁ Λεπρέτρ ἐγένετο δεκτὸς εἰς τὸ ξενοδοχεῖον, ἐφαίνετο ὅτι εἶχεν ἀρχαίας σχέσεις μετὰ τοῦ ξενοδόχου.

— Ἄ! εἶσθε σεῖς. Κ. Ζαχιά, εἶπεν ὁ ξενοδόχος, χθὲς ἀκόμη ἠρωτοῦμεν τί ἐγείνατε, διότι πρὸ ἑνὸς ἤδη μηνὸς δὲν ἐφάνητε εἰς τὸν τόπον μας.

— Νομίζετε ὅτι εἶνε τόσος πολὺς καιρὸς, φίλε μου; ἀπεκρίθη ὁ Λεπρέτρ· λόγον τιμῆς, ἤμην μὲ τοὺς φίλους μου, μὲ τὸν Τρεφφὸρ, μὲ τὸν Ὠτκούρ. Γνωρίζετε βέβαια τοὺς κυρίους τοὺς ἔχοντας αὐτὸ τὸ ὄνομα;

— Ὤ! καὶ τὸ ὄνομα καὶ τοὺς κυρίους γνωρίζω.

— Εἴμεθα εἰς τὸ κυνήγιον, καὶ ἔχουσιν ἀξιολόγους κύνας. Ἴσως προγευματίσωσιν ἐδῶ σήμερον.

— Τόσο τὸ καλλίτερον.

— Λοιπὸν ἂς μοὶ ἑτοιμάσωσι μίαν ὄρνιθα, μίαν φιάλην οἴνου τοῦ Βορδὼ, δύο φλογίδας καὶ ὀπώρας, μικρὰ πράγματα.

— Ἀμέσως· θέλετε νὰ σᾶς ἑτοιμάσωσιν εἰς τὸ δωμάτιόν σας ἢ εἰς τὴν κοινὴν τράπεζαν;

— Εἰς τὴν κοινὴν τράπεζαν εἶνε καλλίτερον, μόνον θέλω ἰδιαιτέραν τράπεζαν. Ἄ! μὴ λησμονήσητε καὶ τὸν ἵππον μου, εἶνε ἐξαίρετον ζῶον καὶ, μὰ τὴν πίστιν μου, τὸ ἀγαπῶ καλλίτερον ἀπό τινας χριστιανούς.

Ὁ ξενοδόχος ἔδωκε τὰς διαταγάς του, ὁ δὲ Λεπρέτρ καθήσας παρὰ τὴν ἑστίαν, ἐθέρμανε τόν τε μανδύαν καὶ τὰ ὑποδήματά του.

— Σεῖς πάντοτε ἔχετε τὸ ταχυδρομεῖον; ἠρώτησε τὸν ξενοδόχον ὡς διὰ νὰ μὴ ἀφήσῃ νὰ λήξῃ ἡ συνδιάλεξις.

— Μάλιστα.

— Τότε παρ' ὑμῖν μεταλλάσσουσιν αἱ ταχυδρομικαὶ ἅμαξαι;

— Ὄχι τὰς ταχυδρομικὰς ἁμάξας, ἀλλὰ τὰ ὀχήματα.

— Ἄ! εἴπατέ μοι λοιπὸν, ἐπειδὴ πρόκειται νὰ ὑπάγω εἰς Σαμπερῆ κατ' αὐτὰς, πόσαι θέσεις εἶνε εἰς ἕκαστον ὄχημα;

— Τρεῖς, δύο ἐντὸς καὶ μία ἔξωθεν μὲ τὸν ἡνίοχον.

— Δύναμαι νὰ ἐπιτύχω κἀμμίαν θέσιν;

— Ἐνίοτε, ἀλλὰ καλλίτερον εἶνε νὰ ἔχῃ τις ἴδιον ὄχημα.

— Καὶ δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ μοὶ κρατήσητε μίαν θέσιν ἀφοῦ προηγουμένως σᾶς εἰδοποιήσω;

— Ὄχι, διότι ἐννοεῖτε, κύριε, ὅτι ὑπάρχουσι περιηγηταὶ, οἵτινες ἔλαβον τὰς θέσεις των ἐκ Παρισίων εἰς Λυὼν κατ' εὐθεῖαν.

— Βλέπετε τοὺς ἀριστοκράτας; εἶπε μειδιῶν ὁ Μοντβάρ. Καὶ ἐπειδὴ εἶπον ἀριστοκράτας, ἔρχεται ὄπισθέν μου εἷς, τὸν ὁποῖον ἐγὼ ἀντιπαρῆλθον εἰς Πολλιά. Μοὶ φαίνεται ὅτι ἱππεύει ἕνα ἄθλιον ἵππον.

— Ὤ! δὲν εἶνε παράδοξον, οἱ συνάδελφοί μου ἔχουσι τοσοῦτον ἀχρείους ἵππους!

— Καὶ ἰδοὺ ὁ ἄνθρωπός μας, ὑπέλαβεν ὁ Λεπρέτρ, ἐνόμιζον ὅτι τὸν εἶχον ἀφήσει ἀκόμη ὀπίσω.

Τῷ ὄντι τὴν στιγμὴν ἐκείνην ὁ Ῥολάνδος διήρχετο καλπάζων τὰ παραθύρια καὶ εἰσήρχετο εἰς τὴν αὐλήν.

— Θέλετε πάντοτε τὸ δωμάτιον ἀριθμὸς εἷς, κύριε Ζαχιᾶ; ἠρώτησεν ὁ ξενοδόχος.

— Διατί μ' ἐρωτᾶτε;

— Διότι εἶνε τὸ καλλίτερον, ἐκτὸς ἂν θέλητε νὰ τὸ δώσητε εἰς τὸν ἐλθόντα, ἂν θὰ μείνῃ ἐδῶ.

— Ὤ! μὴ σᾶς μέλλῃ δι' ἐμὲ, διότι δὲν γνωρίζω ἂν τὴν ἡμέραν θὰ μείνω ἢ θὰ ἀναχωρήσω. Ἂν ὁ νεωστὶ ἐλθὼν διαμείνῃ ὡς λέγετε, δότε τω τὸ ὑπ' ἀριθμὸν 1 δωμάτιον, καὶ ἐγὼ ἀρκοῦμαι εἰς τὸ ὑπ' ἀριθμὸν 2.

Τὸ πρόγευμα τοῦ κυρίου εἶνε ἕτοιμον! εἶπεν ὑπηρέτης τις τοῦ ξενοδοχείου, φανεὶς εἰς τὴν θύραν.

Ὁ Λεπρέτρ νεύσας διὰ τῆς κεφαλῆς, μετέβη εἰς τὴν πρόσκλησιν, ἥτις τῷ ἐγένετο. Εἰσήρχετο δὲ εἰς τὴν κοινὴν αἴθουσαν, καθ' ἣν ὥραν καὶ ὁ Ῥολάνδος ἐνεφανίζετο.

Ἡ τράπεζα ἦτο τῷ ὄντι ἑτοίμη, ὁ δὲ Λεπρέτρ μεταλλάξας τὴν θέσιν τῆς ἕδρας, ἐκάθησεν εἰς τρόπον ὥστε νὰ ἔχῃ τὰ νῶτα ἐστραμμένα πρὸς τὴν θύραν· ἀλλ' ἡ προφύλαξις αὕτη ἦτον ἀνωφελὴς, διότι ὁ Ῥολάνδος δὲν εἰσῆλθε ποσῶς εἰς τὴν κοινὴν αἴθουσαν, καὶ ὁ Λεπρέτρ ἐδυνήθη νὰ τελειώσῃ τὸ πρόγευμά του χωρὶς νὰ ἐνοχληθῇ. Μόνον περὶ τὸ τέλος ὁ ξενοδόχος ἦλθε νὰ τῷ φέρῃ αὐτοπροσώπως τὸν καφφέν.

(ἀκολουθεῖ)